

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-01-03)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-01-03)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schönbergs Forlag, s. 300. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020112.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 3. Januar 1873

— — — —. Jeg kan ikke sige, hvorledes De har glædet og vederqvæget min Sjæl ved Deres Tale over Sibbern. Jeg trængte til, at der i alle hans snart gamle Disciples Navn skulde udtales en forstaaelig, fyldig og varm Tak for, hvad han har været for dem og indirecte for mange Flere, som ikke have kjendt ham, men kun det blegnede Billede af, hvad han havde været; og det har De gjort saaledes, som ingen Anden kunde det. Jeg skriver dette ikke ud af det første Indtryk af Deres Tale; jeg har læst den flere Gange, og hver Gang takket Dem for hvad De har sagt; hvert Ord er saa sandt, og Intet er overseet. Det er sandt, at han var en Sædmand, — ingen Bygmester, at han ikke vilde give os noget Færdigt og Afsluttet, men vilde hjælpe os til at være med i det Arbeide, som bestandig skal fortsættes, at han fremfor Alt vilde hjælpe os til selv at søge, til at faae det sunde Øie, det sunde Blik. Og det er sandt, al som han taledede, saaledes var han, at han ikke blot har tænkt, men ogsaa levet, og at dette gjorde sig gjældende i al hans Tale og var det, hvorved han udøvede den stærke Virkning paa os. Det var kun den Viisdom, som kan ledsage os igjennem Livet og der bestaae sin Prøve, han vilde lære os, og for den er alt forfængeligt Væsen fremmed. Jeg tænker paa, hvor hensynsløst og ubekymret om sin Tales Form han kunde vende og ombytte Udtrykkene, for at det skulde forstaaes, at det, hvorom det gjaldt, var det, som ikke har en færdig, afsluttet Form, men kan bestandig skabe sig en ny. I hans senere Aar er vel denne hans eiendommelige Maade at tale paa selv bleven til en Form, som hindrede Indtrykket; s. 301 men da vi hørte ham, var det dog heri fornemmelig vi erfarede hans „ærlige“ Sandhedskjærlighed og hans „faderlige“ Omhu for os. Og det er sandt, hvad De siger om hans sidste Tid, at om vi og maatte finde, at han fjernede sig fra Sandheden, „saa var dog han selv sand“. De har ogsaa glædet mig ved, hvad De herom tilføier i Deres Brev ^{*)}, at De ikke har kunnet opgive Haabet om, at Troen (den christelige) har været latent i ham paa denne Tid. Det Haab troer ogsaa jeg, at vi kunne holde fast. Kunde det end synes i den sidste Tid (efter hans underlige Bog 2135), som om af den positive Christendom kun Fadervor var blevet tilbage, men dette dog som noget Levende, saa maatte dette dog, endog ubevidst, hænge sammen med Mere, med ham, uden hvem Ingen kan komme til Faderen. For mig ligger der i saadanne Tilfælde en stor Trøst i Christi Ord: „hvo, som er af Sandheden, hører min Røst“; — naar man for et Menneskes Vedkommende ikke kan tvivle om det Første, saa bliver det Sidste til en Forjættelse for den Tid, da alle Skjæl maa falde fra Øinene. — — — —. Der kan siges Meget imod de staaende Gravtaler. Men naar man har et Menneske for sig, om hvem der er noget Bestemt at sige, hvis Liv har givet et Resultat, hvad enten det er En af de Fremragende, eller En, som i al Stilhed har levet for engang at kunne døe; saa veed jeg Intet, som kan være i den Grad opbyggeligt som en Gravtale af En, som har havt Øie og Hjerter til at opfatte, og som saaledes at kunne see det evige Liv i en bestemt Skikkelse, som det har vundet i dette Liv, men som dog først rigtig kan sees nu, s. 302 da det Hele er afsluttet. De Brøst, som altid maae være, ere ikke til Hinder for Opbyggelsen, naar de ærlig kunne tages med.

— — — — Og nu faaer jeg neppe Plads til endnu at takke Dem — — — for det nu forløbne Aar og Deres Venskab i den lange Række af Aar, hvori jeg har erfaret, at vi ere „forenede i det altid Nærværende“. Ja, jo vitterligere det bliver, at for Mange hører det Bedste til „en forsvunden Tid“, desto mere maae de, som ikke kunne nøies saaledes, skjønne paa, at de ere blevene bevarede fra det Onde, og at de have Venner, som ville hjælpe dem med at holde fast paa det, de have. — — —

Deres af ganske Hjerter hengivne O. Laub.